

45 năm, nước Mỹ vẫn vĩ đại trong tôi

Hồ Văn Xuân Nhi

Tôi đã đến nước Mỹ với tư cách một người tỵ nạn chính trị, bỏ chạy chủ nghĩa cộng sản, sau ngày 30 Tháng Tư năm 1975. Quy chế tỵ nạn tạm cư (I-94), rồi thẻ xanh thường trú, rồi tuyên thệ trở thành công dân quốc tịch Hoa Kỳ năm 1981. Khi tuyên thệ công dân Hoa Kỳ, tôi đã hứa thề trung thành với đất nước Hoa Kỳ, chấp nhận và tôn trọng Hiến pháp nước Mỹ. Tôi thực hiện lời thề đó, với bàn tay phải trên trái tim bên trái, trước lá cờ Hoa Kỳ và biểu tượng Nữ Thần Tự Do.

Lúc đó, tôi vô cùng trân trọng và hãnh diện trở thành người công dân Hoa Kỳ.

Tôi đã rất tâm thường như triệu triệu bao nhiêu người khác, trở thành công dân Hoa Kỳ, để đơn giản là được nước Mỹ bảo vệ mình (không sợ bị trục xuất về nước Việt Nam Cộng Sản), có thể làm việc ở bất cứ cơ quan công sở hay tư nhân nào nếu điều kiện phải là công dân Hoa Kỳ, và để hưởng những quyền lợi bảo đảm dành riêng cho người công dân có quốc tịch Mỹ. Chỉ vậy thôi. Không phải vì lúc đó tôi yêu nước Mỹ và muốn cống hiến, dấn thân điều gì cho nước Mỹ. Chỉ vì quyền lợi bản thân mình là điều đúng hơn.

Thật sự lúc đó, nước Mỹ đối với tôi chỉ là một quốc gia tôi đang sống, bảo đảm cho tôi một sự an toàn và một cuộc sống bảo đảm quyền con người, có được những quyền của một người dân. Tôi đã không thể gọi nước Mỹ là quê hương, cũng chưa thể gọi nước Mỹ là tổ quốc của tôi.

*Trái tim một người như tôi, vẫn là trái tim chảy dòng máu Việt Nam. Tâm tư vẫn luôn là một người Việt Nam với sự tự hào vẫn luôn là một người Việt Nam. Tôi đã không chọn cho mình một cái tên Mỹ, dù điều đó đã là sự cần thiết với một người có tên Việt rất dài dòng và khó đọc như tên Việt của tôi. Chọn một cái tên Mỹ, không là điều gì sai, vì mình đã trở thành công dân Mỹ. Nhưng tôi vẫn giữ cho tôi cái tên Việt Nam của mình. Tôi chưa thể nói được tiếng Mỹ mà không còn đặc sệt phát âm đầy nước mắt của mình. Tôi chưa thể hội nhập được nhiều bản chất văn hóa, sắc thái của người Mỹ chính cống. Tôi sợ nhiều khi chọn một cái tên Mỹ mà chính mình cũng sẽ phát âm sai tên mình. **Tôi còn tất cả những gì của một người Việt Nam chính thống,***

dù quốc tịch người Mỹ.

Lúc đó, tôi cũng chưa thấy yêu nước Mỹ. Tôi đã không biết mình có yêu nước Mỹ hay không.

Năm qua năm, tôi dần dà quen thuộc nhiều phong cách, tập tục văn hóa của người Mỹ, Nhưng tôi vẫn không rõ được vị trí của mình ở nước Mỹ một cách chính xác như thế nào. Tôi đã tham gia sinh hoạt chính trị giòng chính Hoa Kỳ. Tôi ghi danh cử tri với đảng Cộng Hòa từ lúc nhập quốc tịch Mỹ. Tôi sinh hoạt trong đảng Cộng Hòa, tình nguyện với nhiều hoạt động của đảng dưới thời của Tổng thống Ronald Reagan, rồi Tổng thống George W. H. Bush sau đó. Năm 1986 tôi làm việc vai trò phụ tá cho một vị dân biểu quốc hội liên bang đảng Cộng Hòa. Năm 1988 tôi vinh dự là người gốc Việt tỵ nạn đầu tiên được tháp tùng phái đoàn chính thức của quốc hội liên bang đến Việt Nam để thương lượng với chính phủ CSVN giải tỏa bế tắc cho vấn đề đoàn tụ gia đình (Orderly Departure Program hay ODP) và đề nghị của chương trình H.O. (Humanitarian Operations). Tôi cũng tham gia nhiều Task Forces của quốc hội và chính phủ liên bang thời đó. Những lúc đó, trong khi làm việc, tôi nhận thức ra được nước Mỹ thật vĩ đại ở nhiều khía cạnh.

Có lẽ chưa có một quốc gia nào mà Hiến pháp đặt trên nền tảng Nhân Quyền và Dân Quyền một cách sâu sắc và trọn vẹn như nước Mỹ. Nước Mỹ không phải là một quốc gia quá vĩ đại nếu nhìn vào lịch sử và quá khứ dân tộc. Đã có kỳ thị màu da, đã có phân chia Nam – Bắc, đã có bất bình đẳng Nam – Nữ, đã có phân biệt chủng tộc, sắc dân, ... từ trăm năm trước. Người dân đã phải tranh đấu, đòi nhân quyền, đòi dân quyền. Và dựa trên những điều Tiên Nhân nước Mỹ đã viết trên Hiến pháp trăm năm trước, cuối cùng thì người dân Mỹ đã đạt được Quyền Sống, Quyền Con Người. Điều đó không đơn thuần do cách mạng đấu tranh, đó là nền tảng, vì những quyền đó đã được ghi trong Hiến pháp từ thuở khai quốc. Người dân Mỹ chỉ đấu tranh để xác định các quyền đó được thành thực thể, phải thi hành. Nước Mỹ vĩ đại. Một Hiến pháp tuyệt vời, khi quyền Dân Chủ được tôn trọng tối đa.

Tôi đã có thời gian ngắn làm việc ở Washington D.C., nhân chứng cho những bối cảnh chính trị đảng phái. Nước Mỹ, với hai chính đảng Dân Chủ và Cộng Hòa, chính là sự dân chủ có thật tuyệt đối, cân bằng quyền lực các chính kiến và đảng phái. Không có đảng nào đúng nhất hay sai nhất. Cả hai đảng Dân Chủ hay Cộng Hòa đều vì dân, bởi dân, và cho dân. Chọn đảng nào, là tùy theo suy nghĩ chính kiến của mỗi cá nhân. Theo tôi, đảng nào cũng đặt quyền lợi của quốc gia và dân tộc Hoa Kỳ lên trên hết. Khi cần thiết, cả hai đảng cùng đứng với nhau để đối chọi một kẻ thù. Trong lịch sử chính trị Hoa Kỳ, đã có những lúc cả hai đảng, qua tuyên ngôn của quốc hội lưỡng đảng, đồng lòng đứng sau lưng vị tổng thống của quốc gia để chiến đấu với một nguy cơ của đất nước. Thí dụ như lần 9/11 khi quốc gia Hoa Kỳ bị tấn công.

Tôi ngưỡng mộ tất cả các vị tổng thống Hoa Kỳ, dù thuộc đảng nào. Vẫn có nhiều khi không đồng ý với những chính sách hay quyết định của một vị tổng thống, nhưng tôi luôn dành cho vị tổng thống đó sự tôn trọng, nếu chưa nói là kính nể với vai trò chức vị của ông ta. Làm tổng thống nước Mỹ, dù đảng phái nào, dù chính kiến bảo thủ hay cấp tiến, họ cũng do dân bầu lên, cũng đã thắng cử một cách chính đáng, và họ là người lãnh đạo đại diện cho quốc gia, toàn dân. Chúng ta nên tôn trọng chức vụ và vai trò người tổng thống. Tôi luôn luôn kính trọng tất cả các vị tổng thống. Không có vị nào hoàn toàn trọn vẹn. Không có chính sách nào có thể vừa lòng tất cả mọi người dân... Không có quyết định nào là đúng hay sai hoàn toàn. Từ quan điểm hay chính kiến cá nhân, mà mỗi người chúng ta nhận xét và phán đoán về vị tổng thống. Không có nghĩa sự nhận xét của chúng ta đúng hay đã sai.

Trở lại, câu chuyện đại dịch COVID-19, đang có nhiều bàn cãi dư luận, có lẽ nhiều nhất là các trang mạng xã hội. Gần đây nhất, mọi người tranh cãi ở mức nóng nhiệt độ hơn 100, về chuyện... “Nước Mỹ không có vĩ đại như chúng ta tưởng”... Tôi không nhận định về khía cạnh cá nhân của những người phát biểu và những nhận định. Tôi không bàn về khía cạnh chính trị, hay chính kiến. Tôi không nói về Dân Chủ hay Cộng Hòa, cũng không nói về Cuồng Trump hay Chống Trump. Mỗi người có quyền ngôn luận, nhất là ở nước Mỹ vô cùng tự do này. Họ không hẳn đúng, mà họ cũng không hẳn sai. Từ tầm nhìn, họ có quyền nói. Dĩ nhiên, chúng ta – mọi người –

có quyền không đồng ý với nhau.

Nhưng tôi vẫn vững một niềm tin, của một người đã sống 45 năm xứ này, luôn cho rằng nước Mỹ thật sự là một quốc gia vĩ đại như chúng ta hằng tin tưởng. Tôi đã trải qua những thăng trầm lịch sử cùng nước Mỹ của suốt nửa thế kỷ qua, đã sống qua bảy đời tổng thống Hoa Kỳ. Nước Mỹ vẫn vĩ đại trong tôi. Càng sống với nước Mỹ giữa những thăng trầm của lịch sử, càng nhận rõ nước Mỹ quả thật vĩ đại. Người dân Mỹ sẽ không có ai lựa chọn một quốc gia khác hơn, kể cả lúc khốn cùng nhất.

Dù khác biệt chính trị, chính kiến, trước nguy cơ đất nước thì các đảng phái cũng sẵn sàng làm việc với nhau. Thí dụ như vụ ngân sách 2,2 nghìn tỷ đô la giải cứu kinh tế và xã hội người dân vì đại dịch COVID-19. Bản ngân sách được ký, thật ra đạt được nhiều chiến thắng quyền lợi chính trị theo ý muốn của bà Nancy Pelosi Chủ Tịch Quốc Hội (Dân Chủ), nhưng đảng Cộng Hòa và Tổng thống Donald Trump vẫn nhanh chóng đồng ý, để cứu nguy kịp lúc cho kinh tế xã hội và đời sống dân lành. Đây rõ ràng là một sự hợp tác của hai quyền lực chính trị nước Mỹ, cùng mẫu số vì lợi ích quốc dân. Đó là sự vĩ đại của nước Mỹ.

Không có quốc gia nào giàu hơn nước Mỹ, khi cần phải chi tiền để cứu nguy quốc gia. Nước Mỹ vĩ đại hơn các quốc gia khác là vì thế. Không có chính phủ nào, vì dân vì nước, mà gạt bỏ chính kiến hận thù chính trị, để ngồi lại với nhau cho dân cho nước. Chính trị nước Mỹ vĩ đại hơn các quốc gia khác là vì thế.

Tôi không kể lể về những ân sủng, hay nói về quyền lợi an sinh xã hội y tế dành cho người dân, hay lạm bàn về sự đối đãi công bình, tinh thần dân chủ luôn được tôn trọng, vẫn tiếp diễn đều đặn liên tục, trên nước Mỹ này. Nhiều bài viết đã luận về những điều khác. Dù thuộc về chính phủ của đảng nào hay tổng thống nào, người dân nước Mỹ vẫn luôn có những điều kiện thụ hưởng công ích tối thiểu nhất, cuộc sống vẫn tốt hơn hàng trăm tỷ người dân các quốc gia khác trên thế giới. Tổng thống, bất kể bị người ghét hay thương, đều làm việc cho dân. Tấm lòng họ cũng vì dân. Họ làm việc bạc đầu. Họ là người bị chửi nhiều nhất khi công chúng luận bàn. Nhưng họ vẫn luôn làm việc vì quốc gia, cứ một con đường mà đi, không buông thua. Nước Mỹ vĩ đại như thế!

Nhiều người gốc Việt đang sống ở Mỹ, có khi đang là công dân Mỹ sau khi vất vả năn nỉ để được vào công dân, vẫn chê nước Mỹ đủ điều, bình phẩm đủ chuyện, chê bai đủ trò, nhưng cứ khư khư nhất định giữ lấy bằng công dân Mỹ khi thách thức họ có dám bỏ nước Mỹ về lại Việt Nam hay không. Những người cộng sản, hay lãnh đạo Việt Nam, cứ chửi Mỹ khen Tàu Cộng, nhưng nhất định chỉ chọn nước Mỹ cho con đi du học, hay đầu tư tiền bạc nhà cửa cho con cháu họ, chứ không dám chọn Trung Quốc mà đến.

Nhiều người Việt sống ở nước Mỹ sau một hành trình tỵ nạn vượt biển vượt biên sống chết, năn nỉ để giấc mơ định cư Hoa Kỳ mấy chục năm trước thành hiện thực, giờ nói chuyện là chê nước Mỹ khổ quá, khen Việt Nam cuộc sống nhiều đại gia, vui quá, sướng quá. Nhưng họ vẫn không dám bỏ nước Mỹ, không chịu bỏ quốc tịch hay thẻ xanh nước Mỹ, để trở lại làm công dân xứ cộng hòa xã hội chủ nghĩa.

Nước Mỹ vẫn luôn vĩ đại, khi có rất nhiều đại gia giàu xu trong nước âm thầm bỏ đi, tìm đến đây định cư. Nước Mỹ vẫn luôn vĩ đại, dù nhiều người thế giới bên ngoài cứ

chỉ trích các chính sách của quốc gia này, nhưng vẫn hoài vọng một ngày được đến Mỹ, hay con cháu mình được định cư ở Mỹ.

Nước Mỹ đã bắt đầu vĩ đại, đối với nhiều người chúng tôi, khi họ đã đến Miền Nam Việt Nam để chiến đấu cho tự do, đã chết hơn 50.000 người lính trong cuộc chiến. Họ đã hy sinh cho chúng tôi, người miền Nam yêu tự do. Nước Mỹ đã vĩ đại khi đón nhận hơn 100.000 người di tản 30 tháng 04 năm 1975, đón nhận hàng trăm ngàn thuyền nhân tỵ nạn vượt biên suốt thập niên 70, 80, 90.

Nước Mỹ càng vĩ đại hơn, khi đã thương lượng để có thể đón nhận hàng chục ngàn cựu tù cải tạo, những chiến sĩ miền Nam mà nước Mỹ biết họ đã mắc nợ bỏ lại, được sang Mỹ định cư theo chương trình H.O., cho các thế hệ con cháu được lớn lên làm Người, thành Nhân trong xứ Mỹ.

Nước Mỹ vĩ đại, vì chúng tôi người Mỹ gốc Việt bất kể đến đây do hoàn cảnh nào, vẫn luôn đẩy cơ hội vươn lên, bước vào các vị trí đáng kể trong xã hội, kể cả những vị trí cao nhất, đáng quý nhất trong mọi lĩnh vực, không cần phải trở thành đảng viên của bất cứ đảng nào.

Khi tôi xem một trận bóng đá hay giải thể thao quốc tế, tôi đã chảy nước mắt mừng rỡ khi đội tuyển Hoa Kỳ giành được chiến thắng với một quốc gia khác. Khi biến cố 9/11 xảy ra, nước mắt tôi đau lòng tuôn chảy, khi nhìn dân Mỹ đang khổ đau, kinh hoàng. Ngày hôm nay, tôi khóc thương với nước Mỹ trong cơn đại dịch này. Không chỉ là tình con người, mà còn là tình dân tộc. Tôi vẫn tự hào đến hôm nay, là một người của dân tộc Hoa Kỳ.

Trong ngôi nhà tôi, ngay phòng khách chính, vẫn có một lá cờ vàng ba sọc đỏ Việt Nam Cộng Hòa treo cao. Nhưng tôi luôn hãnh diện tung cao lá cờ Mỹ ở bất cứ nơi nào lá cờ này cần được tung hô đón mừng. USA, tôi hãnh diện bởi sự vĩ đại và ân nghĩa quốc gia này đã cứu mang tôi.

HỒ VĂN XUÂN-NHI